

Mi, balfácánok

VISSZHANG - LXI. évfolyam, 39. szám, 2017. szeptember 29.

Ritkán foglalkozik a média az egyetemekkel, az ott folyó munkával, az elért eredményekkel, nehézségekkel, vitákkal. Ahhoz, hogy ténykedésük felkeltse a társadalom érdeklődését, nagyon meg kell dolgozniuk a kutatóknak, az oktatóknak. Kivételt jelent, ha véleményük, nyilatkozatuk kapcsolódik a napi politika eseményeihez, amelyek a sajtó figyelmére is számot tarthatnak. A Debreceni Egyetemről jövő megnyilvánulások kétségkívül ezek közé tartoznak. Már az is élénk visszhangot váltott ki, hogy az egyetem tanácsa Putyin elnököt az intézmény díszpolgárává választotta. Ez a gesztus emlékeztet a régi időkre, amikor az egyetemek szinte versengtek, hogy a baráti országok jeles politikusai közül valamelyik nevével erősítsék nimbuszukat, bizonyítsák elkötelezettségüket, és ily módon is „piros pontokat” szerezzenek maguk számára. Úgy tűnt, ma már az egyetemek hírnevüket inkább kiemelkedő tudományos eredményekkel és nem politikai jellegű döntésekkel igyekeznek öregbíteni. Az a tény, hogy a Debreceni Egyetem szenátusa Putyin elnököt az egyetem díszpolgárává választotta, kétségkívül felkeltette nemcsak a többi felsőoktatási intézményben dolgozók, hanem az egész ország közvéleményének figyelmét. Ismerve az egyetem világát, föltételezhető, hogy nem kevés erőfeszítésbe került a rektornak a szenátus meggyőzése, még akkor is, ha tagjainak sorába a legutolsó választáskor túlnyomórészt hozzá hű emberek kerültek. Őszintén remélem, hogy a döntés nem felsőbb utasításra történt.

Örvendetes, hogy a közelmúltban a Debreceni Egyetem néhány tanszéke és az egyetemhez erősebben vagy gyengébben kötődő tudósok (Vajda Mihály, Váradi András) vették a fáradságot, és kifejezték egyet nem értésüket és rosszallásukat a szenátus döntésével kapcsolatban, vállalva ennek ódiumát. Ezek a tanszékek és oktatóik valószínűleg úgy érezték, hogy hallgatásuk nem vet jó fényt az intézmény hírnevére, és demonstrálni akarták, hogy nem mindenki ért egyet a döntéssel. Az, hogy emiatt a háttérben a rektor milyen megrovásban részesítette őket, nem lehet tudni. Bízom azonban abban, hogy tiltakozások megszervezői megtorlásban sem most, sem később nem részesülnek.

Optimizmusomat azonban kissé gyengíti a rektornak a nyilvánosság előtt közelmúltban tett kijelentése, melyben kemény szavakkal és jelzőkkel illette a döntésük ellen tiltakozásukat nyíltan kifejező tanszékek munkatársait. Azt, hogy a véleményüket bátran vállaló oktatók „balfácánok” lennének, nevükben is kikérem magunknak. Mi, a más egyetemen dolgozók nem tehetünk mást, mint véleményünkkel csatlakozunk a bátor debreceni kollegákhoz.

(A szerző akadémikus)